

ordførere ikke er klar over den debat, vi har haft om brugen af retsmedicinere i lige præcis børnesager. Jeg tror, det er en god idé, og det er også den viden, jeg har fået fra de diskussioner og konferencer og rapporter, der har været om emnet, at det er vigtigt, at man anvender børnelæger.

Hvem kan have noget imod, at barnet og dets forældre modtager information under den retssag, som måtte komme på baggrund af afhøringerne af børnene og det øvrige bevismateriale, der er kommet frem? Hvem kan have noget imod, at barnet i øget omfang tilbydes psykologhjælp, at vi får flere behandlingspladser til ofre for sædelighedsforbrydelser, og at behandlingsmetoderne udvikles på baggrund af international erfaring og forskning? Hvem kan have noget imod det? Er det ikke et naturligt led i en national handlingsplan?

Er der nogen her i Folketingssalen, der ikke synes, det er en god idé, at Rigshospitalets Videnscenter samt de registrerede netværk, der er knyttet hertil, udbygges? At vi skal lave procedurer i børneinstitutioner og opfordre til, at de anvendes i foreningslivet for at forhindre overgreb på børn, hvem kan have noget imod det? Og kan nogen være imod, at vi får bedre viden og praktisk fokus på børns overgreb mod andre børn? Mimi Strange er netop kommet med en rapport, der viser, at det er et centralt problem for børn, så skal vi ikke tage den rapport fra SFI alvorligt? Jeg forstår ikke, hvorfor ordførerne fra Venstre og De Konservative kan være imod disse elementer i en national handlingsplan.

Jeg ser, at beslutningsforslaget er fremsat den 10. oktober. Jeg har endnu ikke helt forstået, hvad det er, der gør, at nogle forslag bliver førstebehandlet hurtigt og andre langsomt, men nu er det 1 måned og 10 dage siden, dette forslag blev fremsat, og jeg kan ikke se, at der er noget som helst til hinder for, at vi i Folketingets Retsudvalg laver en betænkning og får det til anden behandling inden jul.

Jeg skulle hilse fra fru Line Barfod og meddele, at hun kommer med et ændringsforslag, idet hun ønsker, at begrebet »sikkerhedsprocedure« ændres til »procedure«, og så skal jeg også give et tilsagn fra Enhedslisten om opbakning til dette forslag.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil gøre opmærksom på, at det ikke er et lovforslag, men et beslutningsforslag, der behandles i dag.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hvis jeg har læst beslutningsforslaget rigtigt, og det håber jeg da, pålægger beslutningsforslaget regeringen at udarbejde en handlingsplan i denne folketingssamling, som jo typisk løber til begyndelsen af juni måned, det vil altså sige inden for 7½ måned. Det er det, der står.

Der står ni konkrete punkter i forslaget, og jeg hørte justitsministeren sige, at regeringen kommer med en plan i løbet af foråret. Det kan godt ske, at der kommer nye punkter med på baggrund af ekstra viden, men vi får altså en handlingsplan, og vi får den inden for den tidsfrist, jeg nævnte. Vi får den måske endda 2-3 måneder tidligere end den 5. juni, så hvad er problemet?

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil blot konkludere over for fru Anne Baastrup, at når jeg har de ni punkter foran mig, er der nogle, jeg kan sætte kryds ved og sige, at de lyder måske meget fornuftige ud fra det, jeg kan læse i den betænkning, der allerede foreligger. Men der er bestemt også punkter, hvor jeg er meget i tvivl om, hvorvidt det er det rigtige, og før jeg selv og Venstre kan tage en beslutning, er vi i hvert fald nødt til at se nogle flere udsagn og nogle flere ekspertudsagn.

Når fru Anne Baastrup taler om en vedtagelse inden jul, bekymrer det mig, fordi jeg synes, at vi så sætter os lidt over eksperterne og de folk, der virkelig arbejder med tingene og har forstand på dem, og lytter ikke til, hvad de har at sige til os. Vi skal nok også passe på, fordi vi jo alle sammen føler meget for dette område, og det er måske lige præcis her, følelserne kunne løbe af med os, så vi ikke bruger vores sunde fornuft og netop skal have fagfolkene med.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Først til hr. Helge Adam Møller: Forskellen er, at et flertal i Folketinget pålægger regeringen at komme med en national handlingsplan i denne samling, mens justitsministeren lover, at den nok skal komme. Der er en markant forskel, når justitsministeren bliver pålagt af Folketinget at komme med den, for så er ministeren forpligtet.

Dernæst til fru Irene Simonsen: Det kan godt være, at fru Irene Simonsen ikke har beskæftiget sig med dette område så længe, men jeg vil sige, at når det drejer sig om misbrug af børn, har jeg